

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM ĐI BỘ NGOA DU CỦA RU-XÔ

1. Dàn ý phân tích văn bản Đi bộ ngoại du của Ru-xô

a. Mở bài:

- Giới thiệu tác giả, tác phẩm: “Đi bộ ngoại du” trích trong “Ê-min hay Về giáo dục” của nhà văn, nhà triết học, nhà hoạt động xã hội Pháp - Ru-xô
- Khái quát nội dung đoạn trích: Đoạn trích là sự chia sẻ của chính tác giả về cuộc sống với những lí lẽ, dẫn chứng thuyết phục.

b. Thân bài:

- Luận điểm 1: Đi bộ ngoại du được tự do thường ngoạn:
 - + Theo tác giả, lợi ích đầu tiên của việc đi bộ ngoại du, đó là được đi một cách tự do, theo sở thích của bản thân mình mà không phải lệ thuộc, phụ thuộc vào kì ai, bất kì điều gì.
 - + “Thích dừng lúc nào thì dừng...muốn hoạt động nhiều ít thế nào là tùy”.
 - + “Quan sát khắp nơi”.
 - + Đi bất cứ đâu mình thích.
 - + “Chẳng phụ thuộc vào những con ngựa hay gã xe trạm...”.
- Luận điểm 2: Đi bộ ngoại du giúp đầu óc linh hoạt hơn, sáng suốt hơn:
 - + Tác giả đưa ra những “nhân chứng” có thật, đó là các nhà khoa học, bác học nổi tiếng như Ta-lét, Pla-tông, Pi-ta-go.
 - + Một loạt câu hỏi được đặt ra để khẳng định kiến thức thực tế có giá trị hơn nhiều những đồ đạc trưng bày trong một căn phòng kín mà những con người bảo thủ vẫn gọi là “phòng sưu tập”. Qua đó khích lệ mọi người mở mang kiến thức thực tế, tăng cường trải nghiệm, kỹ năng bằng cách đi bộ ngoại du.
- Luận điểm 3: Đi bộ ngoại du không chỉ làm con người mở mang đầu óc mà còn giúp tinh thần sảng khoái, vui vẻ:
 - + Những kẻ ngồi trong các cỗ xe tốt - những người đi bộ, kết quả là “mơ màng, buồn bã, cúi gằm hoặc đau khổ” - “vui vẻ, khoan khoái và hài lòng với tất cả”.
 - + Đi bộ ngoại du khi trở về khiến mọi thứ tưởng như vô cùng bình thường, giản dị lại khiến ta cảm thấy nhớ thương, thích thú và hài lòng.
 - + Một loạt các từ ngữ gợi cảm thể hiện tâm trạng của chính tác giả: “hân hoan biết bao”, “ngon lành thế!”, “thích thú biết bao”, “ngủ ngon giấc biết bao”. Tâm trạng của tác giả nhưng lại dùng ngôi kể “ta” vừa thể hiện cái nhìn chủ quan, vừa có ý nghĩa như một lời khuyên, một trải nghiệm đầy thú vị mà “tôi” muốn chia sẻ cho tất cả mọi người.
- Luận điểm 4: Nghệ thuật:
 - + Lập luận chặt chẽ, có sức thuyết phục, lí lẽ sinh động kết hợp với thực tiễn kinh nghiệm mà tác giả đã tích lũy được.
 - + Sự linh hoạt trong ngôi kể, khi “tôi”, khi “ta” càng làm tăng sức thuyết phục cho bài viết.
 - + Giọng điệu nhẹ nhàng, pha chút hóm hỉnh, không khô khan mà như tâm sự, hồi tưởng.

c. Kết bài:

- Như vậy, qua đoạn trích, chúng ta thấy Ru-xô là một con người giản dị, quý trọng tự do và yêu thiên nhiên.

- Đây là một lối sống đẹp mà chúng ta cần phải học hỏi.

2. Em hãy bình giảng văn bản Đi bộ ngao du

Ru-xô là một nhà văn, nhà triết học nổi tiếng người Pháp. Ông có rất nhiều tác phẩm hay làm say mê độc giả trên toàn thế giới, một trong những tác phẩm nổi tiếng của ông mà ta có thể kể tên, đó chính là tác phẩm "Ê- min hay về giáo dục". Cuốn tiểu thuyết này có nội dung bàn về chuyện giáo dục một em bé tên là Ê- min, nhà văn đã tưởng tượng và đặt tên- từ khi mới sinh ra đời đến tuổi trưởng thành. Trong chương trình giáo dục, chúng ta cũng được học một trích đoạn của tác phẩm này là "Đi bộ ngao du".

Trong trích đoạn "Đi bộ ngao du", nhà văn Ru-xô đã chỉ ra lợi ích của việc đi bộ, cũng như những lợi thế của việc đi bộ so với đi ngựa cũng như dùng các phương tiện khác. Trước hết, đi bộ có thể đi mọi nơi mà ta mong muốn, không phải lệ thuộc vào ai, vào phương tiện gì: "Ta ưa đi lúc nào thì đi, ta thích dừng lúc nào thì dừng, ta muốn hoạt động nhiều hay ít thế nào là tùy". Như vậy, việc đi bộ khiến cho ta được tự do về con người, được làm theo những ý muốn của mình, đây chính là lợi ích lớn nhất của việc đi bộ ngao du. Và đã là ngao du thì yếu tố chủ động phải được đặt lên hàng đầu, đi ngựa sẽ phải phụ thuộc nhiều vào các yếu tố đường xá, sức khỏe của ngựa, không phải phụ thuộc vào những gã phu trạm.

Đi bộ ngao du là cách mà con người được giải phóng, được tự do. Từ một khái niệm về phương diện thông thường của vật chất, của sinh hoạt hằng ngày mà người viết đã nâng lên một cái đích cao siêu của tinh thần, tự tưởng. Nó là một tiếng reo thú vị biết bao! Nhà văn giống như người tìm ra một chân lí bất ngờ mà không mấy ai quan tâm, để ý. Một chữ "ta" chủ thể, chủ thể của ý thích, chủ thể của hành động, chủ thể của bản thân mình, chẳng phụ thuộc vào ai. Đoạn văn diễn tả được cái hứng khởi tràn đầy trong bối cảnh tự do khi con người được "cởi trói" khỏi những ràng buộc với xung quanh. "Cái tôi" của nhà văn lúc này là cả một thế giới tự do, nó được tháo cũi sổ lồng. Này nhé: về ý thích, ta "ưa", ta muốn "nhiều ít thế nào thì tùy về hành động cũng tha hồ như thế. Nào "Ta quay sang phải, sang trái, ta xem xét tất cả những gì thấy hay hay, ta dừng lại ở tất cả mọi khía cạnh".

Câu văn, rồi cả đoạn văn say người chính là ở tư thế tự do mà con người ta có được. Nó là nhận thức, nó cũng bay lượn như một nỗi niềm lần đầu được chấp cánh bởi tự do. Cái duy nhất lúc này mà người viết phụ thuộc là chính bản thân, một bản thân không gì còn vướng cản để tha hồ "hưởng thụ tất cả sự tự do mà con người có thể hưởng thụ". Cách lập luận của đoạn văn vừa là song hành vừa là móc xích. Song hành trong cách bộc lộ một chủ thể tự do, móc xích dưới hình thức câu hỏi và tự mình giải đáp. Vừa trần thuật giả định trong một câu chưa trọn ý "Nếu tôi mệt..." đã lập tức có một "cái tôi" khác trả lời - trong quan hệ hô, ứng vang lên: "Nhưng Ê-min có mệt gì lắm đâu; em to khỏe; và sao em có thể mệt được cơ chứ?" Sự phân thân tách mình ra làm hai con người khác kết hợp với sự hội nhập (hỏi và đáp cũng chỉ là con người ấy) đã làm nên sắc thái đa dạng, sinh động của lời văn, không rơi vào tình thế phát ngôn một chiều, đơn điệu. Nó hấp dẫn được người đọc, người nghe. Nó như một tiếng reo thầm khi nhu cầu cần giải bày, chia sẻ.

Đi bộ ngao du thì ta không bị phụ thuộc vào bất cứ thứ gì, bất kì cái gì, ta được tự do về con người, tự do về tâm hồn, làm toàn bộ những việc theo ý thích: "Ta quan sát khắp nơi; ta quay sang phải, sang trái; ta xem xét tất cả những gì thấy hay hay; ta dừng lại ở tất cả các khía cạnh....". Và quan trọng nhất là không bị lệ thuộc: "Tôi chẳng phải phụ thuộc vào những con ngựa hay những gã phu trạm. Đi bộ ngao du ta sẽ có cơ hội khám phá những điều mới mẻ, có thể tự tìm cho mình những con đường riêng biệt, điều này rất phù hợp với những con người ưa tìm tòi, thử thách: "Tôi chẳng cần chọn những lối đi có sẵn hay những con đường

thuận tiện; tôi đi qua bất cứ nơi nào con người có thể đi qua; tôi xem tất cả những gì con người có thể xem....".

Đi bộ ngao du có thể thỏa sức khám phá, tìm tòi, nhưng một lúc nào đó mệt thì lại có thể dùng ngựa: " Nếu do thời tiết xấu không đi bộ được và thấy chán rồi, lúc đó tôi đi ngựa" tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của tác giả. Còn đối với nhân vật của mình, cậu bé Ê – min thì lại khác, cậu kiên cường hơn, bản lĩnh hơn rất nhiều, nếu mệt em sẽ tìm một thứ gì đó để giải trí, hoặc tìm lấy công việc để tay làm việc còn đôi chân được nghỉ ngơi. Sau khi nghỉ ngơi, đôi chân bớt mỏi mệt thì em lại có thể tiếp tục chuyến hành trình của mình: "...Ở chốn nào em cũng có thứ để giải trí. Em vào nhà một người thợ làm việc; em vận động hai cánh tay để đôi bàn chân nghỉ ngơi".

Thông qua một bài văn được viết theo lối văn nhật dụng đời thường, ta thấy hiện ra một con người có văn hoá. Ấy là một Ru-xô giản dị, quý trọng tự do và yêu mến thiên nhiên. Nhưng khi gắn bài văn vào hoàn cảnh đời tư của tác giả không nên chỉ nhấn mạnh một chiều, chẳng hạn, khi còn thơ ấu, ông thường bị chủ xưởng chửi mắng đánh đập,... nên khao khát tự do, hoặc cũng từ nhỏ vì không được học hành nên ông khao khát kiến thức. Nếu theo cái đà lập luận đó thì ông thích tăng cường thể lực vì từ bé đã bệnh tật, ốm yếu hay sao?

Thêm nữa, bản thân việc đi bộ ngao du vừa có ý nghĩa khách quan của chính nó (không loại trừ một ai, ở bất cứ đẳng cấp xã hội nào) vừa có ý nghĩa chủ quan đối với từng con người cụ thể. Và như thế, lấy tiêu chí chủ quan mà xem xét vấn đề rõ ràng là khiên cưỡng, không nên. Ngoài vấn đề nêu trên, cách sử dụng đại từ nhân xưng là "ta" và "tôi" chẳng qua cũng chỉ là thay đổi cách xưng hô, làm cho diễn đạt thêm phần linh hoạt, sinh động bằng việc thay đổi cách nhìn. Vẫn chỉ là một "cái tôi" khi tách ra, lúc nhập lại với người đọc, người nghe như một người tri kỉ đồng hành. Văn nghị luận mà giống với kể chuyện, gần gũi với mọi người chính là vì thế.

3. Bài văn phân tích tác phẩm Đi bộ ngao du

Ê-min hay bàn về giáo dục là một trong những tác phẩm xuất sắc nhất của Ru-xô. Tác phẩm được sáng tác năm 1762, nói về vấn đề giáo dục thể lực và trí tuệ con người. Đoạn trích Đi bộ ngao du được trích từ cuốn thứ 5 khi E-min đã khôn lớn, trưởng thành. Với đoạn trích này, tác giả muốn khẳng định đi bộ có ý nghĩa, vai trò vô cùng lớn đối với mỗi chúng ta.

Văn bản Đi bộ ngao du nêu lên vấn đề chính là lợi ích của việc đi bộ. Để làm sáng tỏ luận điểm này, người viết đã đưa ra ba lập luận lớn: đi bộ đem lại cho chúng ta sự tự do, đi bộ cũng là dịp giúp con người trau dồi tri thức và cuối cùng đi bộ làm cho ta thêm phần khỏe mạnh. Và ở mỗi lập luận này ông đã đưa ra những dẫn chứng hết sức phong phú và thuyết phục.

Trước hết đi bộ đem đến cho chúng ta sự tự do, thoải mái, mà khi đi ngựa sẽ không bao giờ chúng ta cảm nhận được điều đó: "Ta ưa đi lúc nào thì đi, ta thích dừng lúc nào thì dừng, ta muốn hoạt động nhiều ít thế nào là tùy... ta quay sang phải, sang trái...". Quả thực đi bộ đem đến cho ta tất cả sự chủ động, giải phóng con người, khiến ta không phụ thuộc vào bất cứ điều gì. Giọng văn trong đoạn hừng khởi, tràn đầy năng lượng, giúp người đọc tin tưởng hơn nữa vào những lợi ích của việc đi bộ. "Tôi đi bất cứ đâu tôi ưa thích, tôi lưu lại đấy", "Tôi chẳng phụ thuộc vào con ngựa hay gã phụ trạm", "Tôi hưởng thụ tất cả sự tự do mà con người có thể hưởng thụ"... Sự tự do chấp cánh cho con người thỏa mãn mọi nhu cầu mong muốn của mình.

Tác giả kể chuyện bằng ngôi thứ nhất và lấy những kinh nghiệm của bản thân trong việc đi bộ ngao du để thuyết phục mọi người: Tôi chỉ quan niệm được một cách đi ngao du thú vị hơn đi ngựa: đó là đi bộ. Ta ưa đi lúc nào thì đi, ta thích dừng lúc nào thì dừng, ta muốn hoạt động nhiều ít thế nào là tùy. Ta quan sát khắp nơi; ta quay sang phải, sang trái; ta xem xét

tất cả những gì thấy hay hay... một dòng sông...; một khu rừng rậm; một hang động...; một mỏ đá... các khoáng sản... Xem tất cả những gì con người có thể xem...; chẳng phụ thuộc vào những con ngựa hay gã phu trạm. Hưởng thụ tất cả sự tự do mà con người có thể hưởng thụ... Ta làm chủ ý thích, làm chủ hành động, làm chủ bản thân, không phụ thuộc vào ai.

Khi quả quyết rằng: Tôi chỉ quan niệm được một cách đi ngao du thú vị hơn đi ngựa: đó là đi bộ, tác giả khẳng định mình là người ưa thích ngao du bằng đi bộ và muốn mọi người cũng nên thích đi bộ ngao du như mình. Các cụm từ ta ưa đi, ta thích dừng, ta muốn hoạt động, tôi hưởng thụ xuất hiện liên tục để nhấn mạnh cảm giác tự do cá nhân; từ đó tác giả muốn thuyết phục bạn đọc tin vào lợi ích to lớn của việc đi bộ ngao du. Đó là cách tốt nhất để con người hòa hợp với thiên nhiên tuyệt mỹ.

Đặc biệt, tác giả có lối so sánh rất thú vị để khẳng định tính chính xác của những lí lẽ: ông so sánh phòng khách của những nhà tự nhiên học cũng chẳng thể phong phú bằng phòng sưu tập của Ê-min, hơn thế, họ sưu tập mà chẳng hề có ý niệm về những thứ mà mình đang trưng bày. Với phép so sánh đầy sức thuyết phục ấy càng củng cố hơn nữa niềm tin cho người đọc về công dụng của việc đi bộ.

Cuối cùng đi bộ đem lại sức khỏe cho con người. Không chỉ sức khỏe được tăng cường mà tính khí còn trở nên hoạt bát, vui vẻ, còn điều gì tuyệt vời hơn thế. Ở đây tác giả tiếp tục sử dụng biện pháp so sánh, nhưng người đi xe thường buồn bã, cái kính còn như Ê-min tung tăng trên đôi chân của mình lại luôn vui vẻ, khoan khoái.

Ru-xô mỉa mai những kẻ nghiên cứu tự nhiên giả hiệu và khẳng định Ê-min giàu có hơn cả vua chúa vì anh có bộ sưu tập khổng lồ vô giá là cả trái đất. Ở đoạn cuối, Ru-xô nhận xét: đi bộ ngao du có tác dụng rất tốt đối với sức khỏe và tinh thần: Biết bao hứng thú khác nhau ta tập hợp được nhờ cách ngao du thú vị ấy. Không kể sức khỏe được tăng cường, tính khí trở nên vui vẻ. Tôi thường thấy những kẻ ngồi trong các cỗ xe tốt chạy rất êm nhưng mơ màng buồn bã, của kính hoặc đau khổ; còn những người đi bộ lại luôn luôn vui vẻ, khoan khoái và hài lòng với tất cả. Ta hân hoan biết bao khi về gần đến nhà! Một bữa cơm đạm bạc mà sao có vẻ ngon lành thế! Ta thích thú biết bao khi lại ngồi vào bàn ăn! Ta ngủ ngon giấc biết bao trong một cái giường tồi tàn! Khi ta muốn đến một nơi nào đó, ta có thể phóng bằng xe ngựa trạm; nhưng khi ta muốn ngao du, thì cần phải đi bộ.

Bài văn khép lại bằng một ý tưởng khiêm nhường nên tránh được sự khoa trương ồn ào. Mục đích của đi bộ ngao du cũng có giới hạn, không thể áp dụng nó trong tất cả các loại hành trình: Khi ta chỉ muốn đến một nơi nào, ta có thể phóng bằng xe ngựa trạm; nhưng khi ta muốn ngao du, thì cần phải đi bộ. Kết luận như thế là khéo léo, thiết thực. Trong tác phẩm, có những chỗ tác giả xưng ta và có những chỗ xưng tôi. Tác giả xưng ta khi lí luận chung và xưng tôi khi nói về cảm nhận của mình trước cuộc sống. Cũng có lúc những trải nghiệm riêng tư ấy lại được thể hiện dưới dạng kể chuyện về người học trò Ê-min, tuy rằng Ê-min chỉ là nhân vật do ông tưởng tượng ra mà thôi.

Nhờ sự kết hợp hài hòa giữa lí luận trừu tượng và vốn sống thực tế của bản thân nên áng văn nghị luận này của Ru-xô không hề khô khan mà ngược lại rất sinh động, giàu sức thuyết phục. Ru-xô là một con người giản dị, quý trọng tự do và yêu mến thiên nhiên. Bóng dáng của núi sông, đồng ruộng, hoa lá, cỏ cây hiện lên khá đậm nét trong bài Đi bộ ngao du, đó là nét đặc biệt làm cho bài văn nghị luận này trở nên nhẹ nhàng, tươi mát và đầy sức sống.

4. Phân tích ý nghĩa văn bản Đi bộ ngao du của Ru-xô

Ru-xô là một nhà văn vô cùng giản dị, quý trọng tự do và đặc biệt là rất yêu thiên nhiên. Chính vì thế, bài “Đi bộ ngao du” của ông đã làm cho người đọc hiểu được lợi ích của việc đi bộ bằng những cách lập luận chặt chẽ, lí lẽ xác thực.

Thật vậy, đi bộ là một môn thể thao mang lại rất nhiều lợi ích cho con người. Khi đi bộ, ta hoàn toàn được tự do, tùy theo thích của mình, không hề bị lệ thuộc vào bất cứ ai, bất cứ cái gì. Điều chủ động nhất là ta thích đi đâu thì đi, dừng lúc nào thì dừng hay hoạt động nhiều ít thế nào là tùy ở ta. Không những thế, ta có thể quan sát khắp nơi, có thể ngắm những gì mà ta yêu thích: “Quay sang phải, sang trái, ta xem tất cả những gì ta thấy hay hay. Bất cứ đâu ta thích, ta lưu lại đấy, lúc nào chán, ta bỏ đi luôn”. Chính bởi ta hoàn toàn không bị bất cứ thứ gì ràng buộc như con đường, phương tiện hay bất cứ ai.

Theo Ru-xô, việc đi bộ là việc vô cùng thiết yếu với nhiều tác dụng và mang lại lợi ích lớn. Thứ nhất, đi bộ như là một cách để ngao du mà không bị ràng buộc bởi ai hay bất kì thứ gì khác. Đi bộ giúp ta tự do hơn trên cuộc hành trình của chính mình, muốn nghỉ ngơi hay dừng chân ở chốn nào cũng được. Khi đi bộ cơ thể sẽ trở nên linh hoạt hơn, không bị giới hạn bởi điều gì cả, có thể quan sát được khắp mọi nơi, nhìn mọi vật một cách toàn diện.

Đặc biệt, khi đi bộ giúp con người hưởng thụ mọi điều, được giải trí mọi lúc mà chẳng biết mệt mỏi hay chán nản, mọi nơi đều có những nét thú vị riêng, một sức hút riêng thôi thúc sự tìm tòi: “Tôi nhìn thấy một dòng sông ư, tôi đi men theo sông; một khi rừng ư, tôi đi vào dưới bóng cây; một hang động ư, tôi đến thăm quan, một mỏ đá ư, tôi xem xét một khoáng sản.... Em vào nhà một người thợ, em làm việc; em vận động hai cánh tay để cho bàn chân nghỉ ngơi”. Đi bộ như một sự rong chơi thoải mái nhất, đầy thú vị và tiện ích nhất, không một môn thể thao nào có thể thay thế được.

Không những thế, đi bộ còn mang lại một lợi ích không kém phần quan trọng và qu giá cho những ai tham gia môn thể thao này đó chính là tăng cường sức khỏe, tính khí trở nên hoà đồng, vui vẻ hơn. Và đi bộ cũng rất tốt cho những ai có những căn bệnh như tim, mạch, cao huyết áp,... Ngoài ra, đối với phái đẹp, đi bộ còn làm cho dáng vẻ cân đối, thon thả. Đặc biệt, đi bộ còn giúp ta có cảm giác khoan khoái, hài lòng với tất cả, không còn thấy buồn bã, cáu kỉnh. Sau mỗi lần đi bộ, ta ăn cảm thấy ngon miệng hơn, ngủ ngon hơn và sâu giấc hơn. Bên cạnh đó, đi bộ không gây tốn kém lại rất dễ thực hiện, thế nên mọi lứa tuổi đều có thể dễ dàng tham gia môn thể thao này. Cũng chính vì vậy, mặc dù ngày nay có rất nhiều môn thể thao mới xuất hiện, hay và hấp dẫn nhưng đi bộ vẫn được mọi người lựa chọn và yêu thích nhất.

Đi bộ với những lợi ích kể trên thì không ai trong chúng ta có thể phủ nhận đi bộ rất có lợi đối với đời sống sức khỏe, tinh thần của con người. Ru-xô quả là một thiên tài của nước Pháp, ông đã hiểu được cái lợi, cái tốt sẽ có được từ việc đi bộ cách đây hàng trăm năm. Qua bài “Đi bộ ngao du”, em đã hiểu được thêm rằng đi bộ là rất có ích đối với con người. Nó làm cho đời sống sức khỏe cũng như đời sống tinh thần mỗi người được cải thiện. Do đó em nhất định sẽ cố gắng tham gia vào môn thể thao này để có được sức khỏe tốt hơn, học tập tốt hơn.

Thiên nhiên là sự sắp xếp tài tình của tạo hóa mà bất cứ nhà khoa học nào cũng không thể sắp xếp được. Những bộ sách của các vị vua chúa kia dấu sang trọng nhưng cũng chỉ là một phần nhỏ của thiên nhiên mà thôi. Tất cả những thứ ấy không thể so sánh với việc đi bộ ngao du tự thưởng thức trải nghiệm được. Ru-xô thẳng thắn chê bai những sưu tập của vua chúa phong kiến bởi vì những thứ của họ chỉ nằm gọn trong căn phòng, còn sưu tập của Ê-min là cả trái đất kia.

Các cách học này khác xa, khác hẳn với cách học giáo điều, hình thức. Thiên nhiên sông động, thiên nhiên toàn cảnh hoàn toàn không giống với những mô hình tượng trưng trong các phòng sưu tập của các ngài tự nhiên học đã đành, khác xa với các phòng sưu tập của những quý ngài, những đẳng bậc quyền uy vào hàng vua chúa. Bởi cái mà họ tưởng có đủ nhưng sự thật chỉ là một nửa của sự thật mà thôi! Cái sự thật của thiên nhiên phải là phòng

sưu tập của Ê-min. Bởi nó là phòng sưu tập của trái đất. Nơi đây, mỗi vật đều được đặt đúng chỗ của nó. Các nhà tự nhiên học đã thổi linh hồn vào cho nó.

Hơn những thế, người ta có tiền có thể mua được nhiều thứ nhưng lại không thể mua được sức khỏe, thì đi bộ lại đem đến một sức khỏe dẻo dai mà tiền bạc không mua được: “Ta hân hoan biết bao khi về gần đến nhà! Một bữa cơm đậm bạc mà sao có vẻ ngon lành thế! Ta thích thú biết bao khi lại ngồi vào bàn ăn! Ta ngủ ngon giấc biết bao trong một cái giường tồi tàn! Khi ta chỉ muốn đến một nơi nào, ta có thể phóng bằng xe ngựa trạm; nhưng khi ta muốn ngao du thì cần phải đi bộ.” Kết luận tác giả đưa ra “khi ta muốn ngao du thì cần phải đi bộ” rất tập trung và giản dị thôi thúc mọi người: không thể không đi bộ ngao du.

Trong thời đại ngày nay, khi các phương tiện giao thông phát triển theo thời gian, có biết bao người không sử dụng đến đôi chân của mình? Đọc đi bộ ngao du, mỗi người như đang đi bộ thực, thưởng thức mọi thứ xung quanh và có được lợi ích chính đáng cho bản thân mình.